

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 453

гр. София, 17.01.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в закрито заседание на 17.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

като разгледа дело номер **1235** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.213а от АПК

Образувано е по частна жалба от Б. Г. А., срещу Определение № 8984/16.11.2022г. на Административен съд София-град, 28-ми състав, постановено по адм.д.№ 1235/2022г. След проверка на редовността на частната жалбата, съдът е констатирал, че същата не отговаря на изискванията на чл.212 и чл.213 от АПК, поради което с разпореждане от 30.11.2022г. е дал указания за внасяне на държавна такса в размера на 30лв.

В изпълнение указанията на съда е постъпила молба с искане за освобождаване от ДТ, към което са приложени доказателства за имотно и здравословно състояние.

След запознаване с молбата и приложените към нея писмени доказателства, съдът намира същата за основателна по следните съображения:

Съдебните такси са вид държавни такси и по аргумент от разпоредбата на чл.4 от ЗДТ те имат правната същност на публично държавно вземане, което подпомага държавния бюджет. От друга гледна точка, установените от закона критерии за определяне на таксите и разноските, които могат да бъдат поносени от страните в процеса, са ефективно средство за оказване на влияние върху волята на страните при осъществяване на избора за механизмите за осъществяване на търсената защита. Признатото от Конституцията на РБ и законите право на защита на субективните парва на гражданите и юридическите лица не трябва да се упражнява превратно, т. е правните субекти трябва да се обръщат към съдебна защита на правата си само ако действително се нуждаят от такава. От гледна точка на ищеца / жалбоподателя/ съдебната такса е паричната сума, която той ще бъде принудена да внесе в полза на бюджета заради предоставеното му съдействие от страна на съда в процеса на защита на нарушените му права и затова размерът на съдебната такса трябва да има своеобразен възпиращ ефект, но в рамките на разумни граници- за да бъде предоставено от една страна възможност на правните субекти да уредят доброволно отношенията си, без да се поставя бариера пред възможността за

предоставяне на съдебна защита.

Следва да бъде посочено, че правилото на [чл. 71 ГПК](#)/ приложим по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/ установява задължение за внасяне на държавни такси. Установеното от процесуалния закон задължение за внасяне на съдебна такса кореспондира пряко с изискването към страната, която е инициирала адресирано до съда искане- не само да внесе следващата се държавна такса, но и да представи документа, удостоверяващ изпълнение на това задължение. Внасянето на дължимата държавна такса предшества задължението на съда да се произнесе по съответното искане, а категоричен извод в тази насока се налага с оглед съдържанието на императивната разпоредба на [чл.73, ал.3 от ГПК](#), който определя, че съдебната такса се събира т. е. дължи се още при подаването на искането за защита или съдействие, респективно при издаване на документа, за който се плаща. Държавната такса е цената, определена от държавата за защитата, която се търси от съда в исковия процес. Тази такса се заплаща винаги, когато се подава искова молба или жалба и с оглед изискването на [чл. 128, т. 2 ГПК](#), [чл. 261, т. 4 ГПК](#) и [чл. 284, ал. 3, т. 4 ГПК](#) съставлява условие за редовността на сезирането на съда. Таксата се дължи от страната, в чиято полза се предприема процесуалното действие по защита на правата ѝ, тъй като процесуалните представители упражняват нейните процесуални права. Безспорно е, че за съдебните производства пред касационната инстанция по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#) се дължи държавна такса която в случая е 30лв, което е императивно предвидено с разпоредбата на чл.235а от АПК.

В нормата на [чл.83, ал.2 от ГПК](#) е предоставена възможност на съда за освобождаване от задължението за внасяне на такси съобразно законоустановени критерии, като от задължението за освобождаване от такси и/или разноски могат да бъдат освободени само физически лица, но не и юридически. Наред с това, освобождаването става на по разпореждане на закона по категории спорове, а с оглед конкретната преценка на съда за възможностите на един конкретен ищец да понесе разходите за конкретното производство. По искането за освобождаване от задължението за внасяне на съдебна такса или от разноски се произнася съдът, пред който следва да се извърши съответното процесуално действие, във връзка с което възниква задължението за внасяне на такса. Освобождаването от задължението за заплащане на държавна такса се извършва с изричен и мотивиран съдебен акт и в него следва да се посочи изрично от кое задължение е освободена страната/ от такси и /или от разноски и причините за това. По молбата за освобождаване съдът взема предвид-доходите на лицето и на неговото семейство, имущественото състояние, удостоверено с декларация, семейното положение, здравословното състояние, трудовата заетост, други констатирани обстоятелства, които могат да способстват за формиране на извод дали конкретно дължимият размер на съдебната такса или на разноските, които трябва да се внесат, практически би лишило страната от достъп до правосъдие, като преценката е винаги конкретна с оглед конкретния размер на таксата или разноските и с оглед конкретните обстоятелства, които препятстват възможността на страната да изпълни задълженията си по внасянето им.

В конкретния случай съдът приема, че са налице основания за освобождаването от заплащане на държавна такса по делото, тъй като оспорваният е лице, което получава пенсия по болест в размер на 385,05 лева, не притежава имущество, от което да може да се издържа.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че искането за

освобождаване от държавна такса е основателно и следва да бъде уважено.
Воден от гореизложеното и на основание чл.83,ал.2 от ГПК, Административен
съд-София-град

О П Р Е Д Е Л И :

ОСВОБОЖДАВА Б. Г. А. от заплащане на държавна такса по частна жалба срещу
Определение № 8984/16.11.2022г. на Административен съд София-град, 28-ми състав,
постановено по адм.д.№ 1235/2022г.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от определението да се изпрати на страните.
Определението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: